

[Ib Nørlund.]

altså uden de baser, som de antisovjetiske feberfantasier fabulerer om.

Som modstykke til MPLA fremhæves andre væbnede organisationer. De ydede ingen indsats i kampen mod den portugisiske kolonialisme, og de er aldeles kompromitteret i deres krav på også at være frihedsbevægelser ved at samvirke med apartheidens og kolonialismens styre i Sydafrika, den mest indædte fjende af afrikansk selvstændighed, hvis styrker er trængt mere end 1.000 km ind i Angola. USA, som heller ikke rørte en finger mod portugisisk kolonialisme, men tværtimod var allieret med den gennem NATO, yder åbenlys støtte til disse organisationer, penge, våben, landsknægte og CIAs øvrige velsignelse. Både Sydafrika og USA interesserer sig for fortsat tilegnelse af Angolas betydelige naturrigdomme. Derfor ønsker de ikke et uafhængigt og et demokratisk Angola, men søger marionetter til at stikke det dolken i ryggen, som det nu erkendes at CIA gjorde med Lumumba.

Når man nu i vestlighedens navn maner til at yde støtte til disse manøvrer, så får man mindelser om de samme kredses holdning til Vietnam, og jeg vil gerne sige til dem: hvor meget skal der til, før I bliver klogere? Husk, hvordan I i årevis hyldede de ynkelige vietnamesiske marionetter som frihedshelte og spottede de folkelige frihedskræfter som Moskvaagenter og den slags. Hvordan I sagde, at kun skørhovedede kommunister kunne have noget tilovers for dem. Og så brasede det hele sammen, og I fortalte, at der ville komme blodbad og russerbesættelse. Det kom ikke, men et travlt og flittigt opbygningsarbejde med en ny demokratisk og socialistisk tilværelse.

Lyt derfor til det råd at lade være med at brænde fingrene én gang til. Erkend, at folkenes frihedsrejser er en realitet, der ikke kunstigt er bragt til veje gennem en eller anden mytisk hånd fra Moskva, eller hvad man kalder det – den slags lader sig nu engang simpelt hen ikke gøre – men er vokset ud af fremskridtets nødvendighed, som før eller siden sætter sig igennem. Derfor opfordrer vi til, at man lige så godt først som sidst anerkender MPLA som Angolas lovlige regering. Det vil også være et bidrag til at sikre den unge stat mulighed for en højt påkrævet fredelig opbygning.

Før i tiden understregede danske regeringer altid først og fremmest, at dansk udenrigspolitik byggede på FN. De tider er forbi; også FN

betragter udenrigsministeren nu igennem EFs formindsksesglas. I visse kredse er det, som man jo har hørt – kredse til højre – kommet på mode at tale om at forlade FN. Hvorfor? FN er blevet udvidet og gjort mere universel. Især er en række lande, som har frigjort sig fra imperialistisk undertrykkelse, trådt ind eller optræder mere selvstændigt end før, men det kan dog kun være fremskridt. Det har også medført, at FN i dag i en række spørgsmål kan tage mere progressive stillinger end før. Jeg var med i FN lige efter krigen; dengang havde USA let ved at sætte sit mekaniske flertal i gang. Det tromlede løs, og pressen hånedes Sovjetunionen, når den ud fra socialistiske synspunkter brugte sin vetoret. De forhold har forandret sig, først og fremmest fordi verden har forandret sig, og det er i grunden ikke så galt. Men det er det, højrekredsene forbitres over.

Særlig har man ophidset sig over FNs stillingtagen til Mellemøstkonfliktens problemer. De er komplicerede, men deres løsning er af uhyre betydning, ikke bare for den egen selv, men for verdensfreden. Det er derfor vigtigt, at de bedømmes med megen nøgternhed og forståelse, hvad der skulle være muligt i et land, der befinder sig i en sådan afstand som vort.

Jeg er i og for sig enig i, at en løsning må gribe an med de 4 punkter, ministeren nævnte, altså at aggression i området ikke belønnes – og den er faktisk kun foretaget af Israel – og endvidere, at alle områdets staters fredsgrænser, også Israels, men ikke alene Israels, garanteres, og at det palæstinensiske folks rettigheder sikres. På det sidste punkt bemærkes en omformulering af regeringens standpunkt ud i en tvetydighed, som synes opfundet i Vesttyskland.

Men mere betænkeligt er det, at man ikke vil drage konsekvenserne deraf i forholdet til PLO. Alt for mange har glemt, at den FN-beslutning, hvorefter staten Israel blev oprettet, omfattede dannelsen af såvel en jødisk-palæstinensisk som en arabisk-palæstinensisk stat. Den sidste blev der ikke noget af. Millioner af arabiske palæstinensere blev forjaget til en rædselsfuld flygningetilværelse, som har varet årtier. FN har her en uindfriet forpligtelse. En fredsordning kan kun opnås, hvis man også viser respekt og forståelse for palæstinenserne, det vil sige, hvis man forhandler med dem. Og hvem andre kan man forhandle med end PLO? Kong Hussein eller dronningen af Saba? Der er ingen anden repræsentation end PLO, som jo også er anerkendt af den arabiske verden.